

16

UN TRIO DE BOJOS

Andreu Medrano Vidal

6é de Primària

Ja s'apropava el dia.

El dia de la crisi.

Aquella crisi era l'aniversari del meu avi Adolf.

Normalment, allò no seria un problema per a mi, ja que ell no distingeix entre un cotxe groc i un gran plàtan (com diria ell), i així podria regalar-li qualsevol cosa sense que ell sabera què és.

Però aquest any, hauria de ser diferent.

Amb els estalvis meus i les quatre pelusses que tenia el meu germanet a la butxaca del pantaló, jo volia pagar-li una operació, cosa que ja li feia falta, perquè no és normal confondre'm a mi amb un teleoperador.

Quan jo el cride per telèfon, normalment la conversa comença així:

-Hola avi, com estàs?

-Xeee que pesats...

Que no vull la cafetera eixa!

Ja m'he cansat!

Estic fins al barret de vosaltres!

A més he vist que la vostra companyia té «camions plàtans».

Això a la meua època no existia, eh!

-Avi, que soc jo, el teu net!

-Quin dels dos nets?

-Avi l'altre net que tens té dos anys!

-Ah! Aleshores ja has après a parlar, peladilla? Ahir et vaig veure i no sabies ni dir «tetrabromofluoresceïna».

-A veure avi, primer: no soc el teu net de dos anys...

-Si no eres el meu net eres...

Un altre venedor de cafeteres! AAAAAHHHHH!

Ding!

Aleshores l'avi va penjar la trucada, i jo em vaig quedar pensant:

Per què un xiquet de dos anys necessitaria dir la paraula «tetrabromofluoresceïna»?

Seguint amb l'operació: havia de decidir de quin tipus seria, ja que:

1. De la vista (ja que els cotxes ja no eren plàtans segons ell: ara eren cafeteres que el perseguien)
2. De l'oïda (NO SOC UN VENEDOR DE CAFETERES)
3. O del cap (no fa falta que ho diga, veritat?)

Faltaven 3 dies per a l'aniversari, i vaig portar el meu avi al metge per preguntar quina operació necessitava. (I sí, també va vindre ell, encara que el regal volia que fora sorpresa, feia el mateix que vinguera perquè després no es recordava i a més així, el metge el podia veure per a decidir quina operació li feia més falta)

El pitjor va ser quan en la sala d'espera de l'hospital l'avi i el meu germanet (mala idea portar-lo), van muntar una guerra de peces de construcció que hi havia per als més menuts contra una família que hi havia enfront de nosaltres.

L'avi li ensenyava al meu germà on apuntar (a les parts íntimes dels oponents) mentre que els dos es reien malvadament. Pareixien la mateixa persona, l'únic que no quadrava era que un tenia dos anys i l'altre més de noranta.

L'altra família també atacava però no tan cruelment com el meu germà i l'avi, encara que era tota una família contra dos bojos.

Al principi intentava parar aquella guerra però al final, el meu orgull de vencedor va dir:

- Si no pots amb l'enemic uneix-te a ell.

I així: el meu germà, l'avi i jo (un trio de bojos) vam ser expulsats de l'hospital per conducta «violenta» segons el director sanitari, que no sabia què és la diversió.

Encara que a nosaltres ens va fer el mateix, ja que, gràcies a la nostra «guerra», es va muntar un caos en l'hospital, que xiquets i xiquetes van aprofitar per escapar-se d'una vacuna.

Quan vam arribar a casa els pares ja estaven informats de la nostra «aventura» a l'hospital, perquè la direcció els havia telefonat, i no els va fer molta gràcia, que diguem.

A banda de renyar-nos la mare em va explicar que la sanitat al nostre país és pública i una operació no és «decisió» d'un xiquet per fer-li un regal sorpresa al seu avi. A més deia que si fora així, ni en mil anys tindria jo diners per a pagar una operació, i jo que pensava que amb unes pelusses i vint cèntims i les estrenes de Nadal, m'arribava de sobra. Bé, almenys he après alguna cosa (que no m'interessava, però aprendre no ve mai malament: menys en la classe de Ciències)

Així que el regal de l'operació estava descartat, (encara que ja sabia jo que cap mena d'operació no anava a fer-li efecte) i hauria de buscar-li un altre regal.

De primer vaig pensar en regalar-li un robot aspiradora perquè sempre es queixa que no entén les coses «modernes» i així podria saber què és.

Però després vaig pensar que al meu avi no li pots regalar res amb el que puga fabricar un explosiu.

I si et preguntes per què, és que ja ha passat unes quantes vegades.

Crec que l'únic que li agradaria a l'avi seria una metralleta.

Porta des que va nàixer el meu germà demanant-nos-en una. La cosa és que comprar una arma és il·legal. Però comprar-li un radiocasset i que ell es fera un arma per a disparar cafeteres no era il·legal. O això crec, esperem que no m'estiga equivocant, ja que a primer de primària ho vaig llegir en un còmic de «SuperPere» que era un xiquet que pensava que era un dinosaure i deia que les armes eren il·legals, però no les cafeteres.

El meu pla era donar-li una cafetera perquè la trencara i es tranquil·litzara, així que vaig anar al centre comercial a comprar-ne una.

Però quan vaig arribar a la tenda, em vaig adonar que les cafeteres estaven dins d'unes quantes caixes. Ho vaig preguntar, i el venedor em digué que com a tots els avis tenien una «paranoia» amb les cafeteres ja ningú les comprava.

Així que me les va donar totes a mi de bades perquè ningú les volia.

I ara que faria jo amb cinc caixes totes plenes de cafeteres?

Vaig tindre una idea.

No sabia si era la millor o pitjor de la meua vida, però vaig tindre una idea.

Ja era el dia de l'aniversari. Estava tota la família al camp de l'avi, tota menys jo.

Clarament, és difícil portar unes quantes caixes plenes de cafeteres jo a soles, i que a més no és que jo siga un atleta professional, que la meua nota més alta en educació física ha sigut un 5 i perquè tenia un braç trencat. Almenys en l'equip de bàsquet de l'escola jugue un paper molt important: escalfar la banqueta.

Seguint amb les caixes, ja portava mig camí, però només faltava mitja hora per al començament dels regals. Així que amb totes les meues forces, vaig seguir caminant fins arribar al camp on es feia la festa. Quan vaig arribar, em vaig trobar amb una situació de caos. De primer el meu germà anava corrent com un pollastre decapitat, l'avi a saber què li havia fet. El meu cosí, que és encara més menut que el meu germà, li havia furtat les sabates a tota la família, (no sé ni com) i amenaçava amb menjar-se-les, els pares intentant calmar tot el món, i per últim el boig del meu avi, rient-se, cruelment.

Pareixia que l'avi anava a implantar una dictadura en la família (i no seria la primera vegada).

Quan tots van veure que jo ja havia arribat, la meitat em van mirar amb cara de depredadors com si fora la seua presa, i l'altra meitat em van renyar per arribar tard.

Almenys quan li vaig donar les cafeteres a l'avi ja no era un caos entre família, sinó una guerra entre cafeteres i persones.

L'avi ens va ensenyar a disparar amb la seva «escopeta fabricada amb una aspiradora» per a destruir les cafeteres i al final tota la família va acabar disparant cafeteres, ja que hi havia més que a la festa de jubilació de l'avi (és normal ja que se'n va anar ell a soles a Txernòbil a celebrar-ho amb els seus antics amics de la màfia italiana).

Sincerament, si el meu avi volguera, i no li feren mal els malucs, podria ser un gran comandant de l'exèrcit per exterminar cafeteres.

FI

Dedique el meu relat al meu iaio vellet Jaume que va morir quan jo era menut, encara que el poc temps que vaig estar amb ell, m'ho vaig passar molt bé.

I a tots els avis amb alzheimer que a voltes es converteixen en xiquets.